

Під знаком критики

На цих зборах було кілька несподіванок. Власне, це не зовсім несподіванки — це курс XIX Всесоюзної партконференції в реальних ділах.

Після доповіді одразу ж оголосили проект постанови зборів, щоб кожен мав час подумати і додати до цієї постанови якусь свою істотну думку.

Не було також заздалегідь підготовленого і погодженого з виступаючими традиційного списку, згідно якого ніколи не виступали «зайві». До речі, ніби-то й дрібничка, а вона одразу виявила, наскільки ми закомплексовані, привчені до недемократичності — довелось, так би мовити, «розгойдувати» комуністів, тобто, першими виходити на трибуну представникам найвищого ешелону інститутського керівництва — проректорам М. Іванову і М. Шкодіну, колишньому секретарю парторганізації, одному з найактивніших партійців А. М. Банникову.

Новинкою було й те, що склад майбутнього партбюро цехової парторганізації АУП формували не заздалегідь, у вузькому колі довірених осіб, а тут же, на зборах. Всі кандидатури відверто обговорювались, демократично, об'єктивно і доброзичливо зважувались мотиви їхніх самовідводів.

Цікавим було й те, що в списках для таємного голосування залишили не дев'ять прізвищ, як це зробили б раніше (таким мав бути склад бюро), а одинадцять.

Отже, демократичні засади починають пробивати собі дорогу. Правда, з нашою ж таки допомогою! Все, зрештою, залежить від нас, комуністів, нашої активності, принциповості, наполегливості.

Ця думка червоною ниткою пронизувала всю звітну доповідь секретаря бюро цехової парторганізації АУП Р. А. Асадова. Він зосереджував увагу не на успіхах і здобутках, а на тих питаннях, які ще треба розв'язувати, на тих справах, які треба поліпшувати і рухати вперед. Йшлося, зокрема, про навчальний процес. Тисячу дві незадовільних оцінок по інституту одержано за наслідками попередніх курсових екзаменів. Хіба це не причина для тривоги й різкого посилення активності комуністів у навчальному відділі?

Відзначалось, що слабким місцем залишається практика студентів на промислових підприємствах, яка ще не поставлена на рівень тих завдань, які висуває перебудова щодо якості підготовки майбутніх спеціалістів. Недостатнім є матеріально-технічне забезпечення навчального процесу, серйозно треба поліпшувати методичну роботу, комп'ютеризацію навчання, ефективність семінарських занять.

Говорилось про те, що партгрупорги і комуністичні керівники надавали не досить уваги виконанню соціалістичних зобов'язань. Чимало ще формалізму в керівництві комсомолом і профспілками, в політичному й економічному навчанні комуністів. Багато упущень у виховній індивідуальній роботі, що особливо позначилось на стосунках в колективах бухгалтерії, архіву, при переділці на газети й журнали.

Звітно-виборні збори комуністів первинної парторганізації АУП пройшли на високому рівні активності, під знаком відвертої критики й самокритики. Намічені й одностайно схвалені заходи по виправленню виявлених недоліків.

Обрано новий склад партійного бюро. Секретарем знову доручено бути Р. А. Асадову. Його заступниками стали І. С. Синякін, І. М. Захаров, П. П. Шкрабалюк.

ПОМІТНА ПОДІЯ

5—7 вересня 1988 року у Вінницькому політехнічному інституті відбулась виїзна сесія проблемної комісії «Медична кібернетика» АМН СРСР і секції біофізики й біокібернетики Московського фізіологічного товариства. Вітальним словом сесію відкрив ректор ВПІ, професор І. В. Кузьмін. Великий інтерес викликали проблемні доповіді голови комісії, доктора біологічних наук, професора Ліщука В. А. (Москва), лауреата Ленінської премії, доктора технічних наук професора Ахутіна В. І. (Ленінград), доктора медичних наук Міщенко О. П. (Київ), присвячені питанням математичного моделювання в медицині, створення інтегрованих пакетів прикладних програм, розробці систем профілактичних оглядів населення, біотехнічних систем різноманітного призначення.

Відбулось обговорення проблемних доповідей і дискусій з питань створення і застосування математичних моделей і біотехнічних систем в практичній охороні здоров'я. В ряді виступів, скажімо, лауреата Ленінської премії, професора В. А. Єго-

рова, докторів наук, професорів Д. Н. Меницького та Ю. А. Воронова були висловлені конкретні пропозиції по поліпшенню взаємодії інженерів, математиків і лікарів. Значний інтерес викликали повідомлення кандидата технічних наук, доцента ВПІ С. Г. Лютова і кандидата технічних наук, співробітника одного з Московських НАН Л. А. Каруліна про нетрадиційні методи розв'язання питань обробки й візуалізації фізіологічних сигналів.

В заключний день сесії її учасникам були продемонстровані розробки науково-дослідної лабораторії медичної кібернетики ВПІ, призначені для використання в кардіології, неврології, ендокринології. Пояснення давали кандидати технічних наук С. М. Злепко, С. П. Московко, старший науковий співробітник І. П. Костенко, молодші наукові співробітники П. М. Поступайло, А. Л. Сила.

С. Злепко, кандидат технічних наук, заступник проректора з науково-дослідної роботи.

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

Ціна 1 коп.

№ 28 (312)

П'ЯТНИЦЯ, 16 вересня 1988 року.

Виходить раз на тиждень

В БРАТНІЙ ПОЛЬЩІ

(РАПОРТ КОМАНДИРА СТУДЕНТСЬКОГО БУДІВЕЛЬНОГО ЗАГОНУ «ДРУЖБА» ГРИГОРІЯ РАТУШНЯКА ТА КОМІСАРА ОЛЕКСАНДРА МУДРОГО).

Відповідно до угоди про співробітництво між комітетом комсомолу ВПІ і студентською радою СПС Кельцького політехнічного інституту студентський загін «Дружба» працював у Польщі з 30 липня по 27 серпня. Місце роботи — м. Кельце, комбінат міського будівництва, благоустрою нових мікрорайонів. Трудилися поряд з робітниками, польськими і югославськими студентами. Загін був розбитий на три ланки на чолі з В. Мазуром, П. Котляровим, І. Саранчуком.

Встигли зробити чимало — відмостку довкола 16 великопанельних житлових будинків, влаштували 6 дитячих майданчиків, проклали 300 метрів тротуару, опорядили три стоянки для автомашин. План, встановлений для нас, виконали на 125 процентів при відмінній і добрій якості робіт. Водночас бійці загону вивчали управління й організацію будівництва в ПНР, механізацію виробничих процесів. Загін нагороджено почесними дипломами й пам'ятними подарунками будівельної організації, студент-сервісу і студради СПС Кельцького політеху. Керівництво будівельної організації, яка нас приймала, і студент-сервісу висловили зацікавленість в

налагодженні безпосередніх контактів з ВПІ.

Відповідно до договору про співробітництво між ВПІ і Кельцьким політехом керівництво загону досягло угоди про наукове співробітництво між інститутом автоматики КПІ і кафедрами АСУ, АП нашого інституту, кафедрою польської мови для іноземних студентів КПІ й кафедрою російської мови ВПІ.

За час перебування в Польщі здійснена значна громадсько-політична робота. Відбулись зустрічі з ректором КПІ, представниками воєводського й інститутського партійних комітетів з питань дальшого співробітництва. Мали шість зустрічей з активом Спілки Польських студентів, польською, югославською і німецькою молоддю. Фактично це були політичні дискусії.

Спільно з польськими і югославськими студен-

тами влаштували два суботники по впорядкуванню могил радянських воїнів, загиблих на землі ПНР. Щодня проводили диспути з керівниками й робітниками будівельної організації, котрі відбувались в дружній, доброзичливій обстановці.

Була в нас і обширна культурна програма. Екскурсії по Кельцях і їхніх околицях, до Варшави, Кракова, Закопане, на озеро Цедзіна, в гори Татри і Пеніни, на Іподром у Боркові. 12 разів зустрічалися в поєдинках з футболу, баскетболу, тенісу, бадмінтону з польськими і югославськими студентами. А, крім того — вечори відпочинку й дискотеки.

Одне слово, чудовий місяць праці і дружби. Ні з нашого боку, ні з боку польських побратимів не було ні зауважень, ні претензій. Отже, так тримати й надалі!

Не секрет — найкраще вчити спеціаліста тоді, коли він має прямий доступ до найновішої, перспективнішої техніки за своєю спеціальністю. На жаль, наш інститут виховує поки-що на старих зразках. Нові молодий інженер бачить тільки на робочому місці. Отже, промисловість одержує недовчених спеціалістів і мусить доучувати їх сама.

Звичайно, є різні способи вирішення цієї проблеми, але найпростішим, найдоступнішим і, зрештою, найлогічнішим є створення на підприємствах спеціальних навчальних «полігонів», тобто, філіалів базових кафедр. Цим шляхом і піш-

ла кафедра автоматизації проектування.

Вже два роки функціонує її філіал у виробничому об'єднанні «Термінал» під керівництвом

плена людини. Його співробітництво з кафедрою почалось не сьогодні. Сергій Борисович має ряд спільних з нами публікацій, спільні нау-

автоматизовані (робочі місця «Автограф» — відомі не тільки в країні, а й за рубежом. Тут об'єднано спеціальний лекційний зал, методичний кабінет з багатьма технічними засобами навчання. Лабораторні й практичні заняття проводяться в машинних залах, устаткованих сучасними ЕОМ.

За пропозиціями керівників наших філіалів на «Терміналі» й заводі газозапалізаторів в інституті на площах кафедри АП буде влаштовано постійно діючу виставку-лабораторію з виробами, що випускаються на обох підприємствах.

В. МАРЦЕНЮК, комсорт кафедри

Ще один філіал

Його головного інженера В. Г. Ноженка. Ми вже переконались, скільки користі такого співробітництва.

З нового навчального року став діяти філіал кафедри й на Вінницькому заводі газових аналізаторів. Керує ним заступник головного інженера С. Б. Кислий, чудовий спеціаліст і просто захо-

кові розробки. Має значення і те, що викладачі філіалу З. Різник, Е. Ножиков, В. Шекунов — не новачки в організації виробництва, люди з досвідом практичної роботи на підприємствах.

Завод газових аналізаторів — сучасне підприємство з передовою технологією. Його продукція — кольорові індикатори,

Орієнтир-світовий рівень

Нещодавно робітники та інженерно-технічні працівники СКТБ «Модуль» отримали приємну звістку: за успішну розробку і виготовлення самокорегованого мікропроцесорного аналого-цифрового перетворювача САЦП-МКЗ підприємство нагороджене дипломом першого ступеня ВДНГ СРСР, а його директора, керівника творчої групи, професора О. П. Стахова відзначено Золотою медаллю ВДНГ. Срібну медаль отримав співавтор розробки доцент О. Д. Азаров, бронзових — удостоїлися кандидати технічних наук В. Я. Стейскал, В. І. Мойсеев. Прилад, сконструйований на «Модулі», вийшов на рівень світових стандартів. Таку ж характеристику отримали ще три розробки нашого інституту.

Успіху винахідників значною мірою сприяє нове обладнання, сучасні вимірювальні прилади, інструменти високої точності.

Того дня, коли було зроблено цей знімок, на «Модулі» налагоджували роботу верстата нової марки з числовим програмним управлінням.

Його назва — обробний центр. Верстат має чимало достоїнств: виконує свердлувальні, фрезерні і розточні роботи, оперативно перенастроюється на обробку серійних і дрібносерійних деталей високої точності. І в цьому велика заслуга конструкторів і верстатобудівників міста Вітебська, які своєчасно виготовили і надіслали обробний центр до Вінниці, — розповіли інженери першої категорії «Модуля» В. В. Галицький (на знімку праворуч) і С. І. Гавлюк.

Технолог і конструктор в цей час займалися корегуванням програми по обробці деталей для виготовлення електронно-обчислювальної апаратури, що є головним призначенням «Модуля».

Дітище гласності

Хоч і смішно, і трохи дивно, але мене вже не раз перепитували на повному серйозі:

— Скажи, а для чого ця лабораторія соціологічних досліджень? Хіба без неї не можна обійтись?

— Без очей теж можна обійтись, — кажу я у відповідь, — але ж ніхто не запитує, нащо вони потрібні.

— Ну, ти й порівняй... Тим часом, у цьому порівнянні — ніякого перебільшення. Суспільство швидко рухається тоді, коли йде не наосліп, не поперек громадської думки, а в унісон з нею. Наша лабораторія — об'єктивне дітище гласності, що принципово і чесно висвітлює стан громадської думки з того чи іншого приводу.

Уже влаштовано кілька досліджень і кожне з них набувало помітного резонансу, кожне працює на головну кінцеву мету — поліпшити навчальний процес, піднести якість інженерної підготовки. Перший опит громадської думки був здійснений не в інституті, а на тих підприємствах Вінницького регіону, де працюють наші випускники. Опитали 500 інженерів: «Як вони почувалися з тим багажем знань, що одержали в інституті?»

Половина — невдоволені. Особливо дається взнаки відсутність практичних навичок. І якщо сьогодні на заводах повсюдно створюються філіали кафедр, якщо з першого курсу студенти будуть здобувати не тільки інженерну, а й робітничу кваліфікацію, то не останню роль у цих зрушеннях відіграли й соціологічні дослідження.

Аби не склалася думка, що це дуже проста робота, скажу про труднощі анкетування. Нелегко розробити саму анкету, а ще важче розповсюдити її,

допомогти серйозного до неї ставлення. Опит випускників здійснюється через парткоми підприємств. І щоб ці парткоми були зацікавлені в розповсюдженні наших анкет, ми намагалися укласти їх з таких питань, щоб відповіді на них послужили в майбутньому й для поліпшення роботи підприємства.

Цікавим і корисним був аналіз студентського дозвілля, що послужив основою розгорнутої системи заходів, спрямованих на поліпшення естетичного виховання, активізації спортивної роботи серед студентів.

Щойно роздали по кафедрах наслідки опитування «Педагог очима студента». Робота проведена величезна. Не скажу, що все у ній бездоганне. Є недоліки, є упущення, не всі висновки можна приймати беззаперечно. Та загалом думка ректорату і парткому щодо рівня підготовки викладачів збігається з оцінкою анкети. Для керівників факультетів і кафедр — це основа в подальшій виховній роботі. Як сказав декан факультету обчислювальної техніки Ю. С. Данилюк «Не треба слів. Бери анкету, аналізуй і роби висновки, хто, де і в чому недорабає, кому бракує вимогливості, хто перевтомлює студентів, хто читає погане, а у кого треба вчитись».

...Зараз у мене на столі — широкі полотнища цифр за анкету про морально-психологічний клімат на кафедрах. Чому на кафедрах, а не на факультетах?

Тому, що саме тут — центр навчальної і виховної роботи, саме тут концентрується основний склад викладачів і співробітників, саме тут формується першооснова майбутньої особистості інженера. Думаю, що цей

аналіз допоможе парткомові і ректорату зосередити зусилля на головному.

Отже, лабораторія соціологічних досліджень починає займати все вагомішу роль в інститутському житті. Зараз «виробджують» у нас думки щодо майбутніх анкет. Вважаємо, що треба детально опитати майстрів і начальників цехів на підприємствах про їхнє враження від наших випускників: як їх підготовки, яких знань, яких якостей їм бракує з точки зору керівника, котрий найбільше їх бачить, на очах якого вони перебувають щодня, ростуть, або й «сходять з дистанції»? Думаємо також всебічно проаналізувати студентську практику, її плюси й мінуси.

Інститутським соціологам, одне слово, вистачає роботи по саму зав'язку. Але треба зважити на те, що цих соціологів тільки і тільки двоє. Хочу, щоб звернули увагу на наше незвідне становище, на нашу виняткову бідність. В лабораторії нема навіть елементарного бухгалтерського калькулятора, без якого, як без рук, на ладан дихає наша друкарська машинка. Ведемо постійну війну з кафедрою наукового комунізму, яка вважається нашою мамою, але частенько поводить ся, як мачуха — мусимо видирати в неї навіть ту скибку хліба, яку випикує бухгалтерія через кафедру для нас. Прошу деканів, завкафедр, керівників підрозділів і служб з розумінням ставитись до наших прохань і допомагати в міру можливостей соціологічні дослідження потрібні сьогодні всім і користь від них безумовна.

М. СИНЕЛЬНИК,
працівник лабораторії соціологічних досліджень.

Студентська практика — яка вона?

Коли я приймав новий, не дуже для мене знайомий «портфель» керівника виробничої практики, то студентське літо на підприємстві уявлялось мені таким же напруженим, насиченим і відповідальним, як і заняття за інститутською партою. Сьогодні, на жаль, мушу зізнатись, що ці мої уявлення виявились, м'яко кажучи, не зовсім точними. Для практиканта робочу напругу покликани забезпечити дві сторони — інститут і підприємство. Але на ділі виходить, що виробнича практика для інституту — не те, що аудиторні заняття, це щось і не другорядне, але явно й не першочергове. Ну, а для заводу — головне — виробнича програма. Навчання студентів у ній важить в тисячі разів менше, ніж виконання плану. Таким чином, виробнича практика має долю нещасної Попелюшки, про неї всі забувають, від неї, в переважній більшості, намагаються відхреститись.

І ось вам гіркі факти на підтвердження цих прикирх висновків.

У червні нинішнього року Мінвуз УРСР звернув увагу на те, що наскрізні і робочі програми виробничої практики профільними кафедрами не корегуються з 1983 року. Суцільний хаос панує при розподілі студентів на місця практики — після затвердження списків спеціальним наказом звідусіль починають надходити службові записки з проханням про можливі й неможливі переміщення. Особливо багато таких прохань з кафедр ААГ, ТСП, БКА.

Прийдіть після цього на завод перевіряти практику — суцільна плутанина. В списках, часом, на третину інші люди, числяться там і ті, хто пішов служити до армії, хто хворий і навіть ті, кого з вузу відчислили.

Дуже слабкими є контакти керівників виробничих практик інституту й підприємства, особливо на четвертих курсах. Графік перевірки, затверджений проректором, не виконується.

Запитуєш: «Чому?», а у відповідь: «Був

зайнятий», «Іздив у відраджень» і т. д. і т. п.

То ж і не дивно, що в учбову частину представлено тільки один-єдиний звіт декана МБФ Б. Ф. Ліщинського про наслідки перевірки виробничої практики студентів на підприємствах Києва.

Така безконтрольність, природно, стає причиною повної безвідповідальності — подекуди студенти тільки числяться, але не ходять на практику. Приміром, 15 липня нинішнього року я не виявив жодного практиканта четвертого курсу на виробничому об'єднанні «Термінал». 18 липня їх було 70 відсотків. Заводський відділ кадрів скаржився на те, що практикою студентів четвертого курсу майже не займаються такі керівники, як С. Г. Лютворт (АІВТ), А. В. Силагін (ОТ), С. А. Курков (РТУ). 21 липня тут зірвали планову лекцію головного технолога — з четвертих курсів з'явилося тільки п'ять студентів.

Отже, рівень практики значнішою мірою залежить усе-таки від інституту (слушність стародавньої істини — ніхто про тебе не подбає, якщо не подбаєш про себе сам). Коли наші керівники на місці, коли вони заклопотані організацією, то й діла йдуть добре. На тому ж «Терміналі» — ніяких проблем з практичними заняттями першоккурсників. І все це — від сумління В. А. Красилєнка (ТОР), Б. А. Рудницького (РТУ), А. М. Дідика (АІВТ).

Добре було налагоджено практику четвертих курсів на ВЗТА, де абсолютну більшість студентів зарахували в цехи з відрадно-преміальною оплатою.

...Певна річ, все це тільки побіжні враження. Організація виробничої практики стала серйозною проблемою, нею треба займатись ґрунтовно на всіх рівнях. Від цього, зрештою, багато в чому залежить те, яким вийде спеціаліст зі стін нашого вузу.

О. ЛОБАНОК,
керівник виробничої практики інституту.

Новинка прийшла до двору

Зaproвадження науко-технічного прогресу в будівництві сприяє різкому підвищенню продуктивності праці, економії матеріальних ресурсів, зменшенню собівартості.

Трест «Вінницяпробуд» ось уже понад три роки успішно веде розробки спільно з лабораторією ефективних фундаментів Вінницького політехнічного інституту. І

ось відчутний результат. Нещодавно вперше у місті на будівництві 114-квартирного житлового будинку запроваджено зведення фундаменту у витрамбованому котловані.

На ділянці малої механізації тресту створено комплексна бригада з п'яти чоловік — бетонники і механізатори. Керує нею досвідчений майстер-бригадир Ю. В. Са-

вицький.

Витрамбовані фундаменти, які застосовують замість стрічкових, дають економічний ефект 70 тисяч карбованців. Новинка економить цемент, метал, ліс.

До кінця року планується виконати фундамент витрамбованого котловану на спорудженні ще одного житлового будинку.

ВИКОНРОБ ЕНЕРГОФАКУ

Певна річ, такої посади в штатному розкладі нема і навіть не передбачається в близькому майбутньому. Це, так би мовити, деюре. Проте де-факто посада існує.

Коли спускається вулицею Артобелівського, цим своєрідним правобічним кордоном інститутського містечка, увагу неодмінно приверне споруджуваний чотириповерховий корпус — наступного року тут має розміститись енергетичний факультет. Не всі навіть у нашому інституті знають, що майже весь обсяг робіт на цій будові виконано силами студентів і викладачів самого факультету. А організатором і розпорядником усіх робіт є звичайнісінький учбовий майстер кафедри енергетики М. О. Козак.

Втім, щодо «звичайнісінький», то це, мабуть, не зовсім точно. Звичайнісінький тут не потягнув би. Тут потрібен характер, та ще й неабиякий. До Миколи Омеляновича спра-

ви на будові були кепськими, бракувало хорошого організатора, котрий зумів би сповна використати ентузіазм і молоде горіння майбутніх енергетиків, їх бажання навчатись в сучасних, добре обладнаних класах і лабораторіях. В деканаті не раз і не два думали, радились, кого б послати уповноваженим на цю будову, хто може навести там зразковий порядок. Зійшлися на тому, що треба просити комуніста Козака. Підполковник запасу, за фахом інженер радіозв'язку і радіомовлення, працював він у нас лише кілька місяців, але уже встиг відзначитись твердістю характеру, принциповістю і вмінням послідовно й невідступно досягати поставленої мети. Ці якості могли знадобитись на будівництві.

Так Микола Омелянович став куратором студентських будзагонів «Мир», «Енергетик» і тих студентів, котрі почергово залучаються на допоміжні ро-

боти. Власне, й сам Микола Омелянович, мовби допоміжний виконроб, адже цю посаду від будівельно-монтажного управління № 1 тресту «Вінницяпробуд» займає Л. М. Клименко. Але їм на на цій посаді і вдвох не тісно. Перший виконроб узяв на себе технічний контроль, а Микола Омелянович займається організацією, вихованням, комплектуванням загонів з числа тих студентів, що пройшли місячні курси в УСК тресту й набули там кваліфікації штукатурів і каменярів. На його плечах також розподіл людей по ділянках, харчування, побут. Нелегка ноша, вимагає вона багато часу, енергії, терпіння, педагогічного хисту. І все це комуніст Козак оддає їй сповна. Звідси й наслідки — будівництво йде успішно. Ми всі сподіваємось і хочемо, щоб було воно завершено вчасно... А найбільше цього хоче М. О. Козак. І найбільше старается, за що йому щире спасибі від імені всього енергофаку.

А. НАБАНДЯН,
декан енергофаку.

В ПАМ'ЯТЬ ТОВАРИША

Помер Віктор Тихонович Маліков. Великий трудівник, талановитий організатор, доктор технічних наук, професор. Помер дуже рано. 63 прожитих ним роки — це саме пора розквіту для вченого, час ясних наукових ужинок, ґрунтовних розробок, сотні майбутніх інженерів, десятки кандидатів і докторів наук. За плечима Віктора Тихоновича був солідний науково-педагогічний і виробничий досвід, щедро надбаний у вузах Макіївки, Харкова, Севастополя. З 1971 року В. Т. Маліков трудився у нашому інституті — спершу завідувач кафедри, по тому деканом факультету автоматики й мікроелектроніки. Авторитет і шану він здобув натхненною працею над розширенням матеріально-технічної бази інституту, вдосконаленням науково-методичної роботи.

Професор Маліков — автор близько трьохсот наукових праць, що здобули 9 медалей ВДНГ СРСР і УРСР. Тривалий час він очолював обласну Раду науково-технічних товариств, неодноразово обирався членом парткому інституту. Заслуги комуніста-вченого, учасника Великої Вітчизняної війни відзначені одинадцятьма урядовими нагородами.

Світла пам'ять про Віктора Тихоновича Малікова назавжди збережеться в наших серцях.

Група товаришів.

Редактор **І. ВОЛОШЕНЮК**